

»Og det var altsaa fire Stykker bart og en halv Flaske Hvidtøl,« sagde Præsten med Tyngde paa alle Ordene. »De har vel rigtig forstaaet det?«

»Jeg skal lige med det samme give Pigen Besked.«

»Og saa husker De nok — tykt Brød!«

Mens Pastor Vestrup ventede paa Aftensmaden, gik han op og ned ad Gulvet for at holde Varmen. Hans Tanker var straks igen vendt hjem til Konen og Børnene. Han begreb ikke, at han allerede var kommen saa langt bort fra dem. For ikke mere end 8 Timer siden havde han holdt alle de kære i Haanden. De havde fulgt ham til Stationen, og fra Toget havde han set et sidste Glimt af dem, da de allerede var paa Hjemvejen.

Pludselig standsede han hel forskrækket ved Synet af sit eget Ansigt i det lille Spejl, der hang paa Væggen over Vaskestellet. Hans Kone havde om Morgen klippet hans Haar, og først nu opdagede han, at hun af Sparsommelighedshensyn havde gjort det saa grundigt, at han var kommen til at se ud som en Tugthusfange.

Han rystede paa Hovedet og smilte.

Hvor det lignede Stine! Hvor var hun dog utrættelig i sin kærlige Omsorg for dem allesammen! Og hvor havde hun, den svage Krøbling, været heldtemodig tapper under al deres Ulykke! Trods alle de advarende Uglehyl, der havde lydt omkring dem,